

En tyvejagt i Sevel Sdr. Hede.

Fra Skive Folkeblad 31-2 1938.

De første åringer efter den ulykkelige krig 1864 bragte ikke den ro over befolkningen, som så mange ønskede. Tyvebander drog hærgende omkring fra egn til egn, fra by til by og plyndrede overalt.

Egnene heromkring slap heller ikke fri for besøg af den slags gæster.

Inde i Salling var der særlig een tyveknægt, der gjorde sig bemærket. Han hed Ove Andersen, hans hjemstavn var et sted østerpå i landet. Hans vugge havde stået i et af hin tids fattighuse, som vort land den gang var så rigt på.

Forældrene var fordrukne og forsumpede individer begge to.

Ove var en skidt knægt allerede fra barns ben, vild og ustyrlig, men snild og begavet. Tyvagtigheden lå ham i blodet, som arv fra forældrene. Arresteret som mistænkt for tyveri blev han mange gange, men måtte gang på gang løslades af mangel på bevis.

Da krigen brød ud lå han som soldat i Viborg. Straf på straf regnede ned over den brutale Ove, men det hjalp ingenting på han i forbedrende retning.

Men var han en elendig soldat i fredstid, var han så meget bedre i krigstid. Det fortaltes, at hans mod og dødsforagt var enestående - havde han ikke været en så ofte straffet soldat, vilde han sikkert være blevet hædret for sin trofasthed og tapperhed ved Dybbøl... Men krigen fik jo ende, Ove kom af trøjen, - og nu tog han for alvor fat på tyvehåndteringen. Nat efter nat bryder han ind, så her så der, og stjæler. Flere gange bryder han ind i sovekamre og stjæler større beløb fra de sovende beboere - om dagen er han som sunken i jorden.

Han efterlyses ved kirkestævne i alle kirker, både i Salling, Fjends og Hjerm og Ginding herreder.

En nat bryder han ind i Jebjerg Præstegård, hvor han bl.a. stjal et jagtgevær. I et par uger hørte man intet til hans meriter. Befolkningen åndede lettet op - nu var han nok væk.

Det var han for så vidt også - fra Salling da - men nu dukker han op på Vinderupegnen, hvor han lavede indbrud både her og der.

I Vinderup mente nogle at have set en person, der svarede til det udsendte signalement. Personen var set i følge med et stykke kvindfolk, der hørte hjemme blandt de såkaldte Rønbjerg-rakkere; hun gik under navnet "Loppe-Lene".

Og det viste sig at være rigtigt. Dette par havde slået deres pjalter sammen og kamperede i Sevel Sdr. Hede ude ved Feldborg Plantage. Om natten skaffede de sig ti livets behov ved at stjæle fra beboerne.

En dag vovede de sig ind til Sevel for at købe krudt til det i Jebjerg Præstegård stjalne gevær. Kromanden fattede mistanke og alarmerede sognefogeden i Djeld. Han sadlede straks en hest og udrustet med et jagtgevær galopperede han ud for at tage kampen op med det frække forbryderpar.

På vejen ud i heden traf sognefogeden to gårdmænd ved navn Gregers Andersen og Ole Christensen, der var på jagt; sidstnævnte var en meget kendt

nimrod. De to jægersmænd slog følge med sognefogeden for at deltage i menneskejagten.

Ole Christensens hund fik hurtigt forbryderparret opsnuset. Rygtet om forbryderjagten havde som en løbeild bredt sig, folk fra Sevel og omliggende sogne strømmede til.

Forbryderparret forsøger at undløbe henefter Feldborg Plantage; men hunden forfulgte dem og bed dem gentagne gange.

Ove truede mange gange med bøssen efter hunden, men da det hver gang blev ved truslen, troede forfølgerne ikke, at han havde skud i bøssen. Ole Christesen og sognefogeden holdt sig noget tilbage, da de kom forbryderparret nær ind på livet. Gregers Andersen derimod var en gammel krigskar, han gik imod dem og råbte: "Vil I gi jer, I tow kanutter, hejsen ska a dæneme gi jer en skøj hawl, I vil fornem jen lidt!". Men før nogen vel aner noget, springer kvindfolket hen imod Gregers Andersen og sætter ham en stor rytterpistol for næsen, idet hun råber: "Nu skyder jeg!".

"Nå, gjør du dee", svarede Ole Christensen, men pas på, du eet kommer abåg, morlil!". I det samme slog han pistolen fra hende og sigtede derefter på den mandlige tyv, som fik et skud hagl i benene, så han segnede blødende om. Men han var dog ikke mere medtaget deraf, end da forfølgerne forsøgte at binde ham, sprang han op, fik fat i rytterpistolen og sendte et skud efter Gregers Andersen, som blev ramt i næsen og venstre arm.

Der opstod nu panik blandt forfølgerne, da man så Gregers Andersen segne om. Men sognefogeden råbte med høj røst: "I lovens navn befaler a dig at udlevere dine våben. Nu har du to minutters betænkningstid, og efterkommer du så ikke min ordre, bliver du øjeblikkelig skudt ned".

Ove forstod, at nu var det alvor; han overgav sig for første gang i sit liv. Forbryderparret blev derefter bastet og bundet og ført til arresten i Holstebro.

Men 3 uger efter, da Oves sår var bleven så nogenlunde lægt, kunde man læse i bladene, at den frygtede forbryder var brudt ud af arresten, og atter kendetegnedes hans vej ved en lang kæde af indbrud, vold og andre forbrydelser, ikke blot her på egnen, men endnu mere østpå i Jylland.

Dog, alt får en ende her på jord, - det kom Ove også til at erkende.

En mørk novembernat 1865 trak nettet sammen omkring ham. Han havde længe gjort - vistnok Hammelegnen - usikker, og nu havde politiet fået færten af, at han holdt til i en afsides liggende lade i landsbyen Voldby. - Med jernpigge og andre remedier, som man stak ned i halmen overalt i laden, eftersøgte forbryderen, og ud på natten forkyndte et gennemtrængende smertenshyl, at den eftersøgte var fundet. Blodet strømmede ud fra et dybt sår i hans højre lænd. Han forsøgte trods dette at undløbe, men segnede straks efter besvimet om.

Et par dage efter blev han atter transporteret til Holstebro arrest; men han benægtede stadigvæk at være den eftersøgte Ove Andersen. Syg var han; sårene efter haglene, han fik i benene på Sevel Hede, brød op igen, men værst var det med såret, han fik i Voldby Lade, for i det var det gået blodforgiftning.

Forhørene over ham måtte stadigvæk holdes i arresten, da forbryderen hele tiden lå til sengs.

Gregers Andersen og Ole Christensen blev nu tilsagt for at blive konfronteret med forbryderen i arresten, da han vedblev at benægte at være identisk med den eftersøgte forbryder.

Straks arrestdøren gik op, og de to mænd trådte ind til ham, vendte han sig under store smertensstøn om i sengen med ansigtet ind imod væggen. - Men det nyttede ham dog ikke; de to mænd hævdede med bestemthed, at det var Ove Andersen, de havde for sig.

Kort tid efter faldt dommen; den kom til at lyde på 8 års tugthus.

Men Ove kom ikke til at træde over tugthusets dørtærskel, - thi allerede 3 dage efter dommens afsigelse vandrede han ind over dødens kolde, men også barmhjertige tærskel...

- For et par år siden fandt man en kostbar guldkæde just på det sted i heden, hvor hint berømmelige drama udspillede i 1865. Det er sandsynligt, at kæden er tabt ved den lejlighed af den mandlige forbryder.

"Loppe-Lene" trøstede, efter at have udstået sin straf, sig med een, så med en anden, skiftevis og fortrinsvis med personer af sin æt på Rønbjerg Hede, og fødte flere børn til verden uden at kunne sige noget afgørende om, hvem de forskelliges faderlige ophav var... Nu er hun for længst død og borte.

Ove Andersens jordiske levninger stedtes til hvile på Holstebro Kirkegård. Om denne triste grav, der gemmer en så tragisk livsskæbne, har glemslen til denne dag sunget sin lydløse sang...

J.-Br.